

UGHY SZABINA

Az nem a mi dolgunk

*A bevásárlóközpontban volt szerelmeink tekintetét elkerüljük.
Becsukjuk az ablakot, ha a szomszéd a kutyáját üti.
Mikor anyánk kéri, vigyük az otthonból haza,
csak annyit mondunk,
majd holnap visszatérünk rá, mama.
Vacsorára megmelegítjük a maradék kínait.
Elmossuk a műanyagot,
mielőtt a szelektívbe dobjuk.
Letekerjük a fűtést.
Fogselymet használunk.
Vizet készítünk az ágy mellé.
Kicsit még olvasunk.
Megsimogatjuk a másik hátát.
Kattan az olvasólámpa.
Elmondunk egy miatyánkot.
Átgondoljuk a napunkat,
megtervezzük az újat.
Sziréna szól a távolban.
Mélyen alszunk, nehezen ébredünk.*

Téridő nélkül

*Nyitva felejtették a közös mosdó ajtaját,
tikkelő lámpabura, a Hold,
lüktet egy hipó- és húgyszagú űrben.*

*A fájdalom már épp nem elviselhető,
mégis elviselem, valaki elviseli helyettem.
Az örület itt kezdődhetne el.
Számolom inkább a csöpögő csap vízcseppjeit.*

*Hortyognak a szobatársak,
67-68-..., elfelejtem, újakezdem,
mintha a növekedésben juthatnék el afelé,
ahonnan ez az egész már csak emlék.
Ezer fölött járok, hajnali kettő, a nővér benéz,
már csak fél óra van hátra az újabb adag fájdalomcsillapítóig.*

*Csomóvá zsurmolom a párnán összegyűlt hajszálaimat.
A pontnak tömörségében
sem múlt, sem jövő nem fér el.*